

- 1) *At Sagerne om Erstatning for uberettiget sænkede Skibe, der i øvrigt paa mit Initiativ paabegyndtes og sattes i System allerede under Krigen, vel var principielt vigtige for Søfartskontoret, naar det gjaldt om at tilrettelægge Bevisførelsen overfor Udlandet og vaage over, at ingen virkelig Chance for Opnaaelse af Erstatning forspildtes, men*
- 2) *At „Cyrus“-Sagen paa det her omhandlede Stadium i ingen Henseende var principielt vigtig, medmindre man vilde anlægge Synspunkter, der maatte søges helt udenfor Søfartskontorets naturlige Omraade og fra alle Sider ogsaa ansaas for at være Søfartskontoret uvedkommende;*
- 3) *At Forløbet af de her omhandlede Ekspeditioner i „Cyrus“-Sagen er foregaaet paa fuldt normal Maade, efter hvad der er fastlagt i Praksis i Søfartskontoret med Hensyn til Ekspeditioner, der ikke er af principielt vigtig Art;*
- 4) *At jeg i Overensstemmelse hermed maa afvise Tanken om et Fejlskøn ved Undladelse af paa det paagældende Tidspunkt at forelægge Departementschefen Sagen paa anden Maade end ved at lade Ekspeditionerne gaa til Departementschefens Under-skrift, saaledes som det i det hele er Skik og Brug;*
- 5) *At jeg endvidere navnlig maa afvise den Tanke, at en saadan Undladelse i nogen Henseende skulde kunne berettige til Tvivl med Hensyn til Spørgsmaalet om Søfartskontorets fuldkomne Loyalitet overfor Departementschefen;*
- 6) *At jeg i øvrigt i det hele aldeles maa afvise, at der kastes endog blot et Skær af Forsømmelighed over nogen Del af en Embedsgerning, der, fra jeg indtraadte i Stats-tjenesten som Chef for Søfartskontoret ved Begyndelsen af 1909, i hvert Fald har været helt ud baseret paa det Princip, at min Embedsydelse til enhver Tid ikke blot skulde være bestemt ved, hvad skrevne og uskrevne Forskrifter maatte tilsige, men tillige skulde omfatte i ganske bogstavelig Forstand alt, hvad mine Evner og Kræfter maatte sætte mig i Stand til at udrette;*
- 7) *At jeg paa Baggrund af min Erfaring som Chef for Søfartskontoret maa anse det praktisk ugørligt at etablere Forholdet mellem Kontorchef og Departementschef paa væsentlig anden Basis, end den, der var været benyttet, siden Kontoret naaede sit nuværende Omfang, og som nærmere findes angivet i min fornævnte Skrivelse af 2. December f. A. til Rigsadvokaten og min tidligere afgivne Forklaring til Politadvokaten, til hvilken Forklaring jeg tillader mig at henvise.*

I de foranstaaende Bemærkninger har jeg helt ud lagt den af Rigsadvokaten selv antagne Forudsætning til Grund, nemlig at jeg rent faktisk ikke skulde have givet Departementschefen positiv Underretning om Fremkomsten af Erstatningsbeløbet i „Cyrus“-Sagen.

Rigtigheden af denne Rigsadvokatens Forudsætning maa jeg imidlertid drage stærkt i Tvivl.

Min personligt dikterede Forklaring til Politadvokatens Protokol giver et uomtvisteligt Udtryk for, at jeg efter de Retningslinier, der har været fulgt i Forholdet mellem Kontor og Departementschef, netop vilde føle mig tilskyndet til at give positiv Underretning til mine Foresatte (Departementschef eller Minister) om Erstatningsbeløbets Fremkomst, fordi det simpelthen vilde være naturligt at nævne, at der nu endelig forelaa Resultat efter det langvarige forudgaaende Arbejde. I Overensstemmelse med det faktiske Forhold tilføjede jeg, at jeg ingen positiv Erindring havde nu om at have givet saadan Underretning.